

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 18. De multis aliis modis acquirendi beneficia Ecclesiastica, & potissimum de triennali pacifica possessione, ac de rescriptis Apostolicis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

Secundum quod pro praxi hic notandum occurrit est. Quando collatio beneficii spectat ad inferiores Episcopos, etiam si regulares sint exempti (de quo Rebuffus in sequenti num. 37.) illis negligentibus, ad hunc fieri deuolutionem, nisi consuetudo, vel priuilegium sit in contrarium, ex Clementina vnica, De supplenda negligentia Prælatorum, vbi glossa ad verbum *Locorum* (& post eam Doctores teste Rebuffo in præcedenti nu. 25.) notat eam deuolutionem fieri ad Episcopum loci in quo situm est beneficium, etiam si collator negligens, subit alteri Episcopo. Aduerte tamen ex eadem glossa ad verbum *Dispositionem*, (& ex aliis Rebuffus consequenter notat nu. 26.) collegio negligente eligere, aut patrono negligente face-
re præsentationem intra tempus à iure constitutum, deuolutionem fieri ad habentem ius Ordinarium confirmandi, aut instituendi: siue sit Episcopus, siue alius.

Tertium notandum est. Quod quando collatio non est sortituum effectum, aut quia is cui facta est noluit acceptare, aut quia post consensum renunciauit iuri suo aut motus est: aut laborat aliquo vitio talem effectum impediendo: eundem collatorem habere terminum temporis à iure constituti: siue trium, siue quatuor, siue sex mensium: perinde ac si beneficium de nouo vacaret, ex cap. Si electio, De electione, in 6.

Quartum est. Deuolutionem fieri cum qualitatibus, & personis, quæ erant in prima collatione ex Clement. vnica, De supplenda negligentia Prælatorum. Quod Rebuffus in sequenti num. 40. notans, infert quod si Episcopus beneficium conferre debuit nominato, debet & Archiepiscopus, ad quem deuolutum est ius. Item si beneficium conferri alicui de genere fundatoris, debet quoque is ad quem ius conferendi fuerit deuolutum, tali conferre.

Quintum est. Sede vacante ius conferendi beneficia non deuoluit ad Capitulum ex cap. 2. Ne sede vacante, De qua re num. 101. & 102. Rebuffus.

Sextum est. Quando fit deuolutio ad plures Superiores gradatim, quemlibet eorum habere sex menses à die notitiæ deuolutionis, sicut habet Ordinarius collator à die notitiæ vacationis. Quod Lambertinus De iure patronatus lib. 2. par. 3. quæst. 2. art. 8. ex aliis referens, addit: quando fit deuolutio à patrono laico ad Ordinarium, qui ius habet instituendi, hunc habere sex menses ad instar cæterorum ordinariorum collatorum: quamuis patronus ipse tantum habeat quatuor menses ad præsentandum: quia ius in quod per deuolutionem succeditur, mutatur mutata qualitate personæ, & accipit rationem iuris conferendi beneficium; cum antea tantum esset instituendi. Sicque ex eod. autore, quia quilibet Superiorum ad quos gradatim fit deuolutio, habet suos sex menses fieri poterit aliquando, vt Ecclesia per annum vacet, & amplius. In quo tempore Episcopus tenetur talem Ecclesiam commendare alicui Clerico idoneo, qui tanquam custos, & tutor eam gubernet.

Postremum notandum est. Iure deuoluto impetrantem beneficium, teneri declarare modum vacationis: quia collatio ei alioqui non suffragabitur, vt ex regulis Cancellariæ habet Rebuffus in sape cit. tit. nu. 105.

Superest quintus, & vltimus modus, quo inualida est collatio beneficii: scilicet cum collator ob aliquod suum peccatum commissionis perdit auctoritatem conferendi beneficium: quale peccatum committit is qui beneficium curatum, vel dignitatem conferre ei, qui non est dignus, nec seruat ea, quæ ius requirit: cap. Cum in cunctis, De electione, §. finali: vel confert ei qui residere non potest, ex cap. Quia nonnulli, De Clericis non residentibus: aut qui confirmat electionem indigni: quem amittere potestatem confirmandi secundum electum, habetur ex cap. Nihil est, De electione. Cæterum in beneficiis Episcopatu inferioribus, deuolutio ob delictum fit eodem modo, quo ob negligentiam. In Episcopatibus vero, fit statim ad Papam, per textum in cap. Quamquam, De electione, in 6. Vbi nota quod ex aliis habet Rebuffus in eodem titulo, De deuolutionibus, nu. 19. & 20. quando delictum est omnium electorum, deuolutionem, vt dictum

est fieri ad summum Pontificem: quod si tantum aliqui deliquerint (vt pote quia pars Canonorum elegit indignum, vel omisit formam à iure præscriptam) non fieri deuolutionem, sed electionem manere per eos illos, qui non peccauerunt, ex cap. Gratium, De postulat. Prælat. Et ratio esse potest, quod delinquentes, tunc pro mortuis habeantur moraliter.

CAPVT XVIII

De multis aliis legitimis modis acquirendi beneficia, & potissimum de triennali pacifica possessione, & rescriptis Apostolicis.

S V M M A R I V M.

- 256 Qui sint tales modi.
- 257 De translatione beneficii ab vna Ecclesia ad aliam.
- 258 Acquisitio beneficii per triennalem possessionem pacificam.
- 259 Regula Cancellariæ in qua fundatur eadem acquisitio locum habet non modo in externo, sed etiam in conscientie foro.
- 260 Conditiones necessariae, vt illius decretum procedat, ac aduertenda circa primam, quæ est habere titulum saltem coloratum.
- 261 Non iuuat iureo decreto, qui ne coloratum quidem titulum habent.
- 262 Circa secundam conditionem notanda de intruso: & alia, de violento.
- 263 Circa tertiam conditionem notanda, de triennio ad eam spectante.
- 264 Notanda circa quartam, quæ est pacificæ possessionis bonæ fidei.
- 265 Differentia rescripti à cæteris constitutionibus Apostolicis, & triplex illius genus.
- 266 Eius usus à Concil. Trid. prohibitus ob abusum, qui si absit, ille potest esse licitus.
- 267 Rescriptum non extenditur ad beneficia nominatim iure excepta, & quoniam ea sint.
- 268 Quid incumbit ei pro quo promouendo concessum est rescriptum Apostolicum.
- 269 Quid contra agere possit illi quorum interest.
- 270 Quid acquiratur per rescriptum Apostolicum.
- 271 Concurrentibus pluribus mandataris, quis eorum præferatur.
- 272 Notandum de rescripto, seu literis in forma pauperum.
- 273 Peccatum est in re aliam conferre incapaci, quam incapacem accipere beneficium Ecclesiasticum.
- 274 Pana quæ re peccatum sequuntur.

PRÆTER hæcenus expositos, sunt adhuc alij debiti modi acquirendi beneficia: vnus per renunciationem à beneficiario factam. Alter per permutationem cum alio factam: de quibus agemus in sequenti titulo, quia sunt etiam modi amittendi beneficia. Tertius, per optionem. Nam multis in locis antiquiores Canonici solent optare meliorem præbendam vacantem, iuxta cap. fin. De consuetudine, in 6. vbi glossa, in declaratione casus, notat ex communi sententia, optionem non habere locum in beneficiis, quæ vacant ex causa permutationis. Quartus est, per commendam perpetuam. Quintus, per coadiutoriam; qua quis constituitur coadiutor cum futura successione: de quibus duobus, vt & de pensione, cum cuius constitutione aliquando beneficium acquiritur, dictum est in præcedentibus. Sextus est, per examen, seu oppositionem: quando multis se mutuo opponentibus, & examinatis, beneficium datur digniori, iuxta Conc. Trid. sess. 24. cap. 18. De refor. vbi modus is præscribitur seruandus in beneficiis curatis conferendis. Septimus est, per translationem.

Vocatur autem hic translatio, cum vnus Prælatatus, seu beneficiatus transfertur ex vna ecclesia ad aliam. Vacantem intellige, quia ad nõ vacantem facta translatio, dicitur potius permutatio. Adagere autem primo, prohibitam esse quidem antiquo iure, Episcopi translationem, per cap. Episcopum, & ca. Propter, 7. q. 1. eo quod inter ipsum, ac ipsius Ecclesiam intercedat spirituale quoddam coniugium, quod solus Papa vt Christi in terris Vicarius dissoluere possit, ex cap. 2. & vltim. De translatione Episcopi: permissum

AL
IS

256.

257.

tamen esse cum iusta causa adest, ut fiat: dummodo interveniat Papæ facultas, ad id omnino necessaria, ex c. 2. & ult. supra citatis. Ita ut nullus alius, ne quidem Patriarcha, possit talem translationem admittere, vel confirmare, ex cap. 1. cod. tit. siq; Episcopus propria auctoritate se transferat à sua Ecclesia in aliam, prius utroq; Episcopatu; tam illo quem deseruit; quam illo ad quem transit, ex cap. Si quis Episcopus, 7. q. 1. & cap. penult. De translatione Episcopi.

Ordinaria autem causa iustæ translationis Episcopi, sunt: primo, hostium persequentium infestatio, iuxta cap. Tribus, De consecr. dist. 1. Deinde aeris intemperies, ex glossa prima ibidem, per cap. Quorundam, dist. 74. Præterea populi malitia, ex seq. glossa 2. per cap. Ita nos, 25. q. 2. Postremo necessitas, vel utilitas Ecclesiarum, ex cap. Mutationes, & cap. Scias, 7. q. 1.

Adverte secundæ, translationem beneficiarii inferiorum beneficiorum, puta parochialium, & aliorum quorum provisio pertinet ad Episcopum, ab hoc eodem fieri posse: quia id non est contra ius; & rationi consentaneum est, ut sicut potest de talibus beneficiis providere, possit etiam iusta causa interveniente, perinde conferre habenti aliud, ac non habenti. Attamen quia tunc vacabit Ecclesia à qua fit ad aliam translatio, debet simul tali provideri de alio idoneo pastore.

SECTIO PRIOR.

De trienni in pacifica possessione.

258. **O**ctavus modus est, per pacificam possessionem triennalem, ex regula Cancellariæ, de trienniali possessore: ad quam Gomeſius 63. quaestiones disputat, & Azor decem, in 2. par. Moral. Instir. l. 7. cap. 35. in cuius initio hæc verba eiusdem regula refert post Gomeſium: Item voluit & ordinavit Dominus noster, quod si qui quæcumque Ecclesiastica beneficia, qualiacumque sint, absque simoniaco ingressu ex Apostolica, vel ordinaria collatione, aut electione, aut electionis huiusmodi confirmatione, seu præsentatione, & institutione illorum, ad quos beneficiorum huiusmodi collatio, provisio, electio, & præsentatio, seu quævis alia dispositio pertinet, per triennium pacifice possiderit: dummodo in beneficiis (si dispositioni Apostolicæ ex aliqua reservatione generali, in corpore iuris clausa, reservata fuerit) se non intruserit: super huiusmodi beneficiis taliter possessis contestari nequeat: nec non impetrationes de beneficiis ipsi sic possessis factas, irritas, & inanes censei debere decrevit: antiquas lites super illis motas penitus extinguendo. Addit Azor talis regulæ auctorem fuisse Calixtum tertium, quem posteriores deinde Summi Pontifices sunt imitati. Circæ autem pro praxi.

Notandum est primo, quod sicut in rebus cæteris possessio pacifica, per tempus præscriptum legibus causa est ne earum dominium amittatur (de qua diximus ex professis in præced. lib. 10. cap. 20.) licetiam triennalem beneficii possessionem pacificam causam esse iuxta memoratam regulam, ne beneficiarius eo prius, aut ipsum tanquam vacans alteri conferatur. Censetur autem pacificus triennalis possessor beneficii, qui toto triennio in illo nec de iure, nec de facto per litem turbatur; neque in se, neque in Vicario à se substituto, ex Gomeſio ad eandem regulam quæst. 38.

259. **N**otandum est secundo, eandem regulam non tantum in foro externo, sed etiam in foro conscientie locum habere, prout docent Gomeſius q. 42. versu, Nec obstat, & Rebuffus in tract. De pacificis possessoribus, nu. 8. & aliquot sequentibus. Ac probatur à pari: quia sicut ex communi sententia præscriptio quæ in rebus civilibus fit auctoritate civilis magistratus, locum habet in conscientia: ita etiam in causis Ecclesiasticis habere debet præscriptio, quæ fit auctoritate Papæ: ut sit ea quæ per propositam regulam de trienniali pacifico possessore, est in bonum commune introducta: tum ad lites minuendas quæ solent esse innumeræ, & nonnunquam interminabiles: tum ad sola-

tium plebis, ut suum pastorem verum agnoscant, nec falsum ipsis obtrusum esse dubitent: saltem post ipsum habitum per triennium beneficii sui pacificum possessorem.

Adde quod Papa statuens in eadem regula, ut talis possessor molestari non possit, aperte indicet, quod si iuste ac legitime retineat beneficium possessum: quandoquidem per id alioqui iustus possessor prohiberetur petere quod suum est, & possessor iniustus in sua iniultitia foveretur. Neq; obici potest, quod in cæteris rebus præscriptio requiritur tempus triennio longius, de quo late Ludovicus Molina De instir. & iure, tract. 2. disput. 58. & aliquot sequentibus: quia beneficia sunt bona Ecclesiæ, de quorum acquisitione Pontifex Romanus plenam habet disponendi auctoritatem. Neque deest in tali præscriptione sufficiens institutio: quia cum modus conferendi beneficia Ecclesiastica non sit de iure divino, sed tantum de iure Ecclesiastico: eo ipso, quod Papa statuit ut aliquis sinatur possidere beneficium, aut statuit ne in eo molestetur, supplet id quod deest ex vero titulo: censeturq; illud interea conferre, iuxta cap. Literas, De supplenda neglig. Prælat. iuncta glossa finali.

260. **N**otandum est tertio, has condiciones esse necessarias, ut eiusdem regulæ decretum procedat. Prima est, ut beneficii possessor habeat saltem titulum coloratum. Secunda, ut non sit intrusus, nec violentus. Tertia, ut possederit per triennium integrum. Quarta, ut possederit pacifice, & bona fide. Circa primam autem adverte, habentem verum titulum, quamvis eiusmodi decreto non indigeat in foro conscientie: per illud tamen iuvari in foro externo, ne post triennium ab alio molestetur, siue in iudicio petitorio, seu quo actor petit sibi aliquid adiudicari, quod antea non possedit; siue in possessorio, hoc est, quo actor petit illud sibi restitui quod antea possedit. Habentem vero titulum coloratum, iuvari non tantum in foro externo modo iam dicto, sed etiam in foro conscientie.

Ad quem titulum adverte duo esse necessaria: alterum ut habens illum sit ex iure habilis, capaxq; beneficij: de quo iudicandum est per tradita in præced. cap. 11. & 12. Alterum, ut beneficium acceperit ab habente legitimam potestatem illud conferendi: de quo iudicandum est per tradita in cap. 14. & sequentibus. Per quæ duo, intelligitur id quod Rebuffus De pacificis possessoribus, num. 32. notat coloratum titulum beneficii, quando habitus est ab eo, qui de iure, siue generali, siue speciali, seu privi legio, potestatem habet conferendi, & nisi aliquid impedimentum obstitisset, iustus fuisset.

261. **P**orro per propositam regulam decretum, non iuvari eos qui nullum, ne quidem coloratum, habent titulum, retinendum est cum Azorio in citato cap. 35. quaestio. 1. Nam sequeretur alioqui, quod per eam regulam defenderetur laicus beneficium accipiens absque Clericali tonsura, si postea per triennium illud pacifice possideret. Similiter defenderetur bigamus, aut hæreticus, aut infamis, aut excommunicatus, vel irregularis recipiens beneficia, si postea per triennium illa pacifice possideret. Similiter defenderetur Clericus sæcularis absque dispensatione recipiens beneficium regulare, aut regularis accipiens beneficium sæculare, si illud pacifice possideret per triennium. Itemque defenderetur is, qui impetrasset beneficium alterius adhuc viventis, & postea per triennium ab obitu, ipsum possideret pacifice. Quæ omnia sunt absurda: quia tales beneficium accipiunt sine titulo, cuius sunt incapaces, nec possessio quantumlibet longi temporis habitat in incapem, iuxta cap. Causam, & cap. Accedentes, De præscriptionibus. Quod igitur Rebuffus in citato tractat. numero 225. concludit de illegitimo, cui sine dispensatione facta est collatio beneficij: posse molestari, quantumcumq; illud per triennium pacifice possiderit: cum ob suam incapacitatem non iuvetur decreto propositæ regulæ: potest pariter concludi de omnibus antedictis alijsq; incapacibus.

Vbi adverte difficultatem occurrere, An id verum sit, non tantum cum incapacitas fuerit ab initio possessionis, ut defectus natalium vel ætatis: sed etiam cum orta fue-

rit de nouo: vt cum is qui legitime accepit beneficium curatum, non promouetur ad sacerdotium intra annum, vel acquirat aliud beneficium incompatible. De qua A. zot agit in *titulo cap. 35. quæst. 2.* affi. mantem cum Gomeffio, & Nauarro tenens. Quam partem in praxi consuli posse, facile concesserim, quando ille qui iure priuatur beneficio sic emendatus inuenitur, vt in eodem beneficio fructuose versaturus existimetur: nam tunc præsumi potest rationabiliter, quod Papa talem quæque velit suo illo decreto iuuare; quod de aliis vix præsumi potest: vt pote quorum respectu, nulla datur causa cur cum eis, in beneficiis quibus iure priuantur, dispensetur iuuenturve contra iuris communis dispositionem.

Ceterum in re proposita nihil refert quod incapacitas ad beneficium, ignoretur aut à collatore, aut etiam ab eo cui sit collatio: quia si quis titulus ea interuenient, ex collatione proueniat; tantum est præsumptus, reque ipsa falsus: atque adeo nullus. Neque existimandum est, mentem Pontificis esse per eandem regulam iuuare eum possessione beneficii qui nullo titulo, ne quidem colorato, illud tenet: præsertim cum id aduersetur iuri, vt intelligitur ex regula i. iuris in sexto: cuius verba sunt. Beneficium Ecclesiasticum non potest licite sine Ecclesiastica institutione obtineri. Et apertius in Concordatis tit. De pacificis possessoribus, his verbis; Monemus Ordinarios, vt diligenter inquirent ne quis sine titulo beneficium possideat: & si quem beneficium sine titulo possidere repererint, declarent illius non competere, cuiusuis temporis detentione non obstante.

Circa secundam conditionem, vt scilicet non sit quis intrusus, aut violentus, nota ex Gomeffio q. 47. posse quem de iure quinque modis intrusum dici. Primo quidem eum qui propria, vel parentum autoritate, non autem de licentia Superioris beneficium occupat. Secundo, eum qui manet in possessione, postquam lata est in ipsum depositionis sententia: à qua non appellauit. Terio, eum qui ante confirmationem suæ electionis, administrat beneficium. Quarto, eum qui habet titulum, & possessionem à non habente potestatem conferendi. Quinto, eum à quo alter spoliatus fuit.

Nota præterea illum tantummodo non iuari eiusdem regulæ decreto, tanquam intrusum qui beneficium possidet sine titulo, non modo vero, sed nec præsumpto: vt accidit ei, qui illud accepit, & retinet propria autoritate: aut cum præsumpto quidem, non tamen colorato: quia scilicet non habuit illum ab eo qui potuit legitime conferre. Pro quo facit cap. fin. De excessibus. Prælat. Aut etiam cum colorato, sed per simoniam adepto: aut & sine simonia, sed beneficium de quo prouisus est, referuatur referuatione clausa in corpore iuris: nisi prouisio facta sit à Papa derogando illi regulæ, excludenti expresse duos casus postremo memoratos.

Quod autem nomine violenti, qui nec iuuatur eadem regulæ, intelligatur non modo is, qui per violentiam expulserit alterum: sed etiam is, qui metu coegerit renunciare beneficio suo, Rebuffus ostendit, De pacificis possessoribus, n. 230. & aliquot sequentibus. Nobis sufficit quod quis possit repetere beneficia sic resignata, ex cap. 2. & 3. De his quæ vi, metusve causa fiunt.

Circa tertiam conditionem, vt scilicet beneficium quis possiderit per triennium, multa notantur ab eodem Rebuffo tractatu eodem, quorum præcipua attigisse sufficiet.

Primum est, num. 34. si quis non ad initio possessionis: sed aliquanto post habuerit titulum coloratum: præscriptionem triennem curere non ab illo initio, sed ab illo tempore, quo cæpit habere titulum coloratum; quod in sequenti numero 35. procedere addit, siue beneficium habuerit in titulum siue in commendam. Item numero 50. quantumuis per triennium possideret cum simplici signatura Papæ. Atque, vt deinceps ipse in particulari per multos consequentes numeros tractat, quocumque modo ex superioribus traditis iure approbatis, possideret: Quicumque generis fuerint beneficia, paucis exceptis: de qua re ipse legi poterit.

Secundum est, triennium debere esse completum. Vn-

de si parum, vtiam vnus tantum dies, restaret regula proposita non obstat: quominus possessor molestari possit: vt idem bene docet num. 266. tum aliunde: tum ex eo, quod vt tempus censetur completum, ex omnibus suis momentis, tanquam partium suarum aggregatione, constare debeat. si

Tertium est, quod in proxime sequenti numero idem addit: si quis biennio beneficium pacifice possiderit titulo colorato: alterum, qui ipso mortuo similiter possiderit, non posse coniungere illum vnum annum cum duobus prædecessoris: quia titulus huius, extinctus fuit morte ipsius, iuxta cap. i. De concess. præb. nec per successionem transit in alium: non enim hæreditario iure acquiritur beneficia Ecclesiastica; sed collatione Superioris, vt ex recepto Ecclesiæ vsu satis constat.

Quartum est, quia possessio interrupta non continuatur habens tum initium, tum finem parium: eam non sufficere ad propositum triennium: nisi vnus idemque possessor sit, qui tempore etiam interruptionis, retinuerit iurum titulum: prout iuxta cap. Abbas, De iis quæ vi, &c. retinet is qui metu compellus renunciauit beneficio, quod possedit cum titulo saltem colorato; ita vt postea eidem possessioni restituatur absque noua collatione. Quo fit vt nihil sit quod obstat postea istud tempus cum illo priori censi coniuictum ad complementum triennij: vt ipse Rebuffus ostendit num. 271. Idem die si interruptio possessionis contigit ob superuenientem hostilitatem, aut pestem, aliamve infirmitatem, ex ead. ibidem num. 301. & aliquot sequentibus.

Postremum est: probato, quod quis possiderit primo & tertio anno, censi probatam esse continuam successionem: pro quo idem in præcedenti num. 269. multos citata auctores.

Circa vltimam conditionem, quæ est p. si dere pacifice, & bona fide, norandum est possidere pacifice, vt interpretatur Rebuffus num. 165. idem hic esse, ac possidere sine lite; ita vt quantumuis controuersia verbalis interuenierit, non cesset tamen pacifica possessio: nisi peruentum sit ad citationem validam, quæ emanari à Iudice competente; quæque sit executiua mandata: ac titulus actoris sit in iudicio exhibitus parti contra quam agit, prout idem declarat in sequenti num. 169. præmittens in num. 166. & duobus sequentibus, id procedere, etiam, si lis moueatur tantum super possessione.

Aduerte vero si mota sit ab vno, non autem ab aliis: post expletum triennium, eosdem alios non posse illum molestare: quia quoad eos fuit pacificus triennalis possessor. Aduerte præterea eam de qua hic agimus pacificam possessionem non impediri, ne quod lis moueatur beneficiario super re aliqua sui beneficii, vt super vno prædio, vel quibusdam decimis: quia decretum de pacificis possessoribus, tantum intelligitur de titulo beneficii qui coloratus esse debet, nec super eo lis mota esse.

Aduerte porro, quæ idem à numero 302. inter cætera persequitur: si ob legitimum impedimentum aliquis in iudicio agere non potuerit contra possidentem beneficium, sibi, vt creditur, debitum: durante eodem impedimento, triennium non curere: sed de tempore sequente impedimentum, tantum adiungendum esse tempori quod illud ipsum præcessit, quantum ad complementum triennij requiritur. Debet vero impeditus protestari de illo suo impedimento: alioqui non concederetur ei agere post triennium, iuxta capitulum finale, De appellationibus. Item ex Clementina Causam, De electione, debet suam protestationem parti aduersæ intimare. Quod si fuerit impeditus, ne protestaretur, aut suam protestationem intimaret (vt quia toto triennio detentus est in carcere, vel ab hostibus, aut morbo decubuit) potest post triennium agere, vt in eod. num. 310. idem Rebuffus habet: quia impossibile non est lex, distinct. 4. cap. Eric autem lex.

Cum pacifica autem possessione, coniunctam esse debere bonam fidem, qua possidens putauerit se habere iustum titulum, quemadmodum contra Gomeffium, quæst. 42. tenet Rebuffus num. 28. patet; quia is qui scit rem, quam

detinet,

detinet, esse alterius, nunquam potest prescribere: nec iure civili, nec canonico ex cap. fin. De prescript. Quamquam, ut docet Rebuffus in sequenti numero, non tenetur triennalis possessor bonam suam fidem probare, quæ præsumitur ex ipsius titulo colorato: præsumptioque iuris ratione tituli, transfert in aduersarium onus probandi.

De hac materia iudicorum magis, quam Confessorum propria, qui plenioram notitiam habere volent; ex antememoratis authoribus eam petere poterit; interea aduertens quod ad nostrum institutum facit: & Rebuffus numero 22. & aliquot sequentibus ostendit; possidentem beneficium cum ante memoratis conditionibus, ita securum esse in conscientia, per eam cuius meminimus regulam Cancellariæ, vt ab Ordinario molestari nequeat, ne quidem per denunciationem Euangelicam: quia post triennium, quantumcumque deprehendatur, quod alius verum titulum habuerit, ipse iustus possessor est: quia per eiusdem regulæ decretum acquisiuit ius, quo id ipsum beneficium factum est suum.

De annali possessione pacificâ, propter quam non potest in foro externo possessor inquietari, ex regula Cancellariæ, De annali possessore, nihil dicemus tanquam de re propria alterius instituti. Qui vult videre poterit Azorium in 2. par. Moral. Instit. lib. 7. cap. 34. & Gomefium, qui eandem regulam tractat 8. quæstiones.

SECTIO POSTERIOR.

De rescriptis Apostolicis.

265. **R**estat vnus modus acquirendi legitime beneficium Ecclesiasticum, per rescriptum scilicet Apostolicum. Ad cuius intelligentiam, notandum est, rescriptum Apostolicum esse speciem quandam constitutionis Apostolicæ: in hoc differens à cæteris, quod sit personale, tantumque pertineat ad eos, ad quos mittitur: cum cæteræ Apostolicæ constitutiones generales sint, iusque commune contineant. Illius vero tria distingui genera, de quorum inter se differentiis legi potest Rebuffus in Praxi beneficiorum primæ par. propriis titulis. Quædam enim sunt rescripta, quæ dantur contra ius commune, & proprie vocantur priuilegia, vel dispensationes: vt cum Papa permittit alicui retinere plura beneficia incompatibilia de iure. Quædam vero sunt, quæ dantur in ordine ad lites, & vocantur rescripta iustitiæ: vt cum ad clicum petitionem Papa certum iudicem designat, qui de causa cognoscat: aut cum de aliqua controuersia consultus, responderet quid iuris sit. Quædam denique sunt, quæ ideo appellantur rescripta gratiæ, quod Papa aliquid per illa præter ius concedat, vt cum alicui idoneo præbendam conferri iubet. Quod fit dupliciter, vno modo per literas Apostolicas, quibus tribuitur alicui ius ad beneficium vacaturum, & dicuntur gratiæ expectatiuæ. Altero modo per literas quibus mandatur vel Ordinario, vel alicui executori ad id deputato, vt de beneficio vacante provideatur Clerico, pro quo illæ scribuntur: & dicuntur rescripta seu mandata. Qui duo modi sunt, quibus hæc agimus de rescriptis. Eorum vero introducendorum causas, & varias formas qui scire volet, legere poterit Corasium in sua Paraphrasi in materiam beneficiorum part. 4. cap. 5. Pro Confessarii autem iuxta institutum nostrum instructione.

266. Notandum est primo, horum quidem rescriptorum, seu mandatorum Apostolicorum vsum prohiberi in Concilio Trident. sess. 24. cap. 19. De reformat. propter abusum, qui præsertim de se iustas, per malitiam hominum irrepit; non esse tamen de se illicitum, & reprehendendum, si absit abusus: vt patere potest ex eo, quod Papa liberam habeat dispositionem in beneficiis, ex cap. 2. De præbendis, in 6. & ex Clement. 1. §. final. tit. Vt lite pendente: consentaneumque sit, vt ipse conferat beneficia iis qui sunt bene meriti de Ecclesia, & qui seruiunt in curia Romana: atque vt possit pauperibus graduatis aut literatis providere, cum plerumque ab Ordinariis negligan-

tur: præsertim cum talia rescripta sic ab ipso dantur, vt nemini debeant præiudicium adferre. Nam quod ipse id intendat, patet argumento cap. Ad aures, & cap. Mandatum, De rescriptis: vnde vtrobique glossa i. id ipsum colligit. Adde quod cum in iisdem rescriptis Papa constituit, vt Ordinarius conferat alicui beneficium, debeat intelligi si talis alias sit capax secundum ius canonicum, iuxta cap. Cum adeo, De rescriptis, & cap. Causam, De electione, neque beneficium sit de illis, quæ dicuntur excepta iuxta sequens notabile.

267. Notandum est igitur secundo, in iisdem rescriptis, seu mandatis Apostolicis, etiam si dentur cum clausula generali: *Quicumque beneficium, ad cuiuscumque collationem pertinet, non includi beneficia, quæ reperuntur nominatim in iure excepta, nisi fiat expressa de illis mentio.* Sunt autem primo dignitates electiuæ, ex cap. Cum in illis, De præbendis, in 6. §. Illis, & ex Clement. 1. eodem titulo. Secundo, beneficia curata ibidem, vtrouique in principio. Tertio, beneficia quæ sunt iuris patronatus laicorum, argumento cap. Cum dilectus, De iure patronatus. Quarto, beneficia creatâ post datam eorumdem rescriptorum, ex Clement. finali, De rescriptis: vt cum rescriptum, datum est mense Ianuario, & beneficium quod virtute illius petitur, creatum est mense Nouembri sequenti: prout declarat glossa i. ibidem. Quinto, beneficium legitime sublatum de Ecclesia, seu suppressum, ex cap. Cum accessissent, De constitutionibus. Sexto, beneficia quæ ad mensam Prælati pertinent, illique vnita sunt; quia non solent vacare, ex Clementina vnica, §. Quidam etiam, De excessibus Prælatorum. Septimo, beneficia, quæ fuerint reseruata Papæ. Octauo, beneficia quæ ante datam ipsorum rescriptorum, fuerunt vnita aliis: quia non possunt separari sine præiudicio: quod inducere præsumendum non est, intentionis esse Papæ. Nono beneficium monoculm, id est, quod vnicum pertinet ad alicuius Ordinarii collationem: vt ex glossa ad Clementinam p. inam, De præbendis, Corasius habet in paraphrasi in materia Saerdotiorum, par. 4. cap. 5. nu. 49. Et rationem reddit, quia mandatum Papæ est de aliquo beneficio prouidendi: & relatiuum aliquo iupponit pluralitatem.

Addit idem, Tum beneficia regularia: cum rescriptum est pro seculari: & contra: quia regularia regularibus, & secularia secularibus dari oportet, ex cap. Super eo, De regularibus, & ex cap. Cum de beneficio, De præbendis, in sexto. Tum beneficia vacantia in Romana curia, ex cap. 2. in fine, de præbendis, in sexto. Tum vacantia ex causa permutationis, quia solis permutantibus debentur, ex cap. Vnico, De rerum permutatione, in 6. Tum beneficia ex consuetudine Ecclesiæ per antiquiorem Canonico optata, ex cap. finali, De consuetudine, in sexto. Tum etiam beneficia deuoluta ad Capitulum per Episcopi negligentiam, ex Clementin. Si de beneficio, De præbendis, Tum demum beneficia paterna, ne in illis successio induci videatur ex cap. 2. & cap. Ex transmissa, De filiis presbyterorum.

Notandum est tertio, eum pro quo promouendo conceditur rescriptum Apostolicum, teneri intra decem dies post habitam notitiam de beneficii vacatione, illud acceptare, ex cap. Si pluribus, De præbendis, in 6. sique primum beneficium vacans negligat petere, aut non acceptet, gratia Apostolica expirat, ex cap. Si Clericus, eod. tit. & lib. Nisi in fraudem illius contingeret vacatio: vt quando tenui beneficio renunciarum esset, ne ille pingue beneficium Clerici moribundi consequatur, ex cap. 2. De renunciatione, in 6. Item nisi beneficium esset litigiosum, aut ab alio occupatum: vt ex Rota decisione 608. in antiquis, habet in fine citati cap. 5. Corasius: quia culpandus non est, qui se litibus noluit implicare. Cum quo Corasius in num. 20. & 21. adde: si in rescripto adiecta sit clausula optionis (vt in cap. 1. De concessione præbendæ, in 6. nempe conferas, quod duxerit acceptandum: tunc illum pro quo datum est posse ex pluribus beneficiis simul vacantibus, eligere pinguius, ex cap. Si pluribus, citato: etiam si tunc prius vacauerit, quod alioqui acceptare tenebatur, iuxta ante quoque citatum cap.

Si Cle-

S. Clericus. Alias clausulas mandatorum Apostolicorum, & eorum usum tradit Rebuffus in praxi beneficiorum proprio cuiusque titulo.

Notandum est quarto, postquam impetratum est Apostolicum rescriptum, antequam executioni mandetur, eos quorum interest, si iustam illius impediendi causam se habere putent, posse obicere surreptionem, aut obreptionem: hoc est, rescriptum suppressa veritate, aut expressa falsitate impetratum esse, unde irritum, & inane reddatur: quia tam in libello supplicis impetrantis, quam in ipso rescripto, exprimi debent omnia ea ob qua impetrans potuisset verosimiliter pati repulsam. Deinde in omnibus rescriptis hæc clausula, *Si precis veritate nitantur, semper intelligitur: ita ut eam adici opus non sit, ex cap. 2. De rescriptis.*

Quæ autem sint illa, ob qua impetrans potuisset verosimiliter pati repulsam, habet glossa ad cap. Super literis, verbo, *Litras delissimus*, De rescriptis; quibus adde quod pro generali documento in hacre habendum proponit Corasius in citato cap. 5. num. 36. 37. & 38. exprimenda esse non tantum ea, qua Romanum Pontificem ad concedendum retardare possunt, aut difficiliorem reddere: sed etiam quæcumque iure nominati cauentur (qua glossa commemorat ad cap. Si proponente, De rescriptis, *ad verbum* De hoc, etiam si eorum expressione non valde moueretur Papa ad recusandum: ut si beneficium antea obtentum, sit modicum: de quo nihilominus mentio facienda fuit, iuxta citat. cap. Si proponente, & cap. Si motu proprio, De præbendis in 6. Quamquam ignorantia probabilis, ut per cap. Gratia, De rescriptis, in 6. addit Corasius, in ea re excusat à surreptione.

Quæ vero sint qualitates, qua morosiores, aut difficiliorem reddere possunt Papam, cum ius eas non præscribat, ut intelligatur: recurrendum est (prout ex Lapo allegatur 89. addit Corasius) ad coniecturas: qua colliguntur ex consuetudine Papæ; qui alias noluit idem concedere: aut concessit quidem, sed difficulter: aut ex stylo Romanæ curiæ, cui si rescriptum probatum fuerit repugnare, aut etiam alias rectæ rationi: Iudex executionem eiusdem rescripti tanquam suspecti debet differre, donec à Papa de re monito, secundum mandatum accipiat.

Notandum est quinto, rescriptum Apostolicum, quo mandatur de beneficio prouidere alicui, nullum ius speciale tribuere mandatario, ex glossa capituli Ad audientiam 2. de rescriptis, verbo *Renuntiantes*: dare tamen potestatem implorandi officium executoris: ut occurrente beneficii vacatione ei prouideat, aut curet per Ordinarium prouideri, ex cap. Si postquam, De præbendis, in 6. Quod etiam notat Corasius in sequenti numer. 39. Addens tale mandatum non impedire, quominus alteri, quam impetranti ab Ordinario facta collatio, valeat: nisi præcedat prohibitio executoris, vel in mandato Papæ, expressum sit ne alteri beneficium conferatur, ex cap. Si soli, De concessione præbendæ, in 6. aut aliter siue Papæ, siue executoris dati ad prouidendum insinuatam sit voluntas ligandi Ordinarium collatorem, ex cap. 1. §. Ex parte, eodem titulo, & libro, & cap. Tibi qui, De rescriptis, eodem libro.

Notandum est sexto, quod etiam consequenter Corasius adfert: pluribus mandatiis concurrentibus præferri debere eum, qui prius impetrauit Apostolicum mandatum, cap. Eum cui, & cap. Quia sæpe, De præbendis, in 6. cap. Tibi qui, & cap. Duobus, De rescriptis, in 6. Quod si omnes impetrauerint eodem die, præferri debet is qui per testes probatur, aut ex literis impetrationis cognoscitur impetrasse priore hora, ex glossa ad prædictum cap. Duobus, per regulam iuris, in 6. Qui prior est tempore, potior est iure. Quod si de hora non constet, sed solum de die, melior est conditio possidentis. cap. Si à sede, De præbendis, in 6. si que neuter possideat, ille præferatur cui gratia facta est à collatore maiorem prærogatiuam habente: ut is cui gratia facta est à Papa, ei cui facta est à legato: & is cui ab hoc: ei cui facta est ab Ordinario, ex eodem cap. Si à sede.

Sunt tamen aliquot casus in quibus secundus mandataris præferatur. Primus est, cum in literis secundi mandatarij Papa dicit ut anteferatur quibuscumque aliis. Secundus est, cum duo Pontifices dant mandatum, prædecessor & successor: præferatur enim qui habet illud à viuentem, iuxta cap. Autoritate, De concess. præbendæ eodem libro. Tertius, quando prior non est capax beneficii primo vacantis: ut verbi gratia quia annexum habet Ordinem sacerdotalem, quem quia per ætatem non potest capere, præferatur posterior, qui id potest ex cap. Et cui, De præbendis, in 6. Quod Corasius num. 44. notans, addit idem esse quando mandatur dari priori simplex præbenda, & posteriori præbenda cum dignitate. Pro quo est textus in cap. Quia sæpe, De præbendis, in 6. Vltimus est, quando prius impetranti, notabili negligentia imputari potest: tunc enim præferatur posterior ex supra citat. cap. Tibi qui, in fine, & ex cap. Si Clericus, De præbendis, in 6. quod totum Corasius num. 45. monet iudicis arbitrio dirimendum.

Notandum est septimo, mandata istiusmodi finiri, seu expirare, tum reuocatione concedentis, aut successoris; tum etiam renunciatione mandatarij: de qua re videri potest idem Corasius in seq. nu. 52. & deinceps.

Notandum est octauo, varia esse genera rescriptorum Apostolicorum, qua Azor persequitur in 2. part. Moral. Instit. lib. 7. cap. 31. & duobus sequentibus, apud quem videnda relinquam breuitatis studio: contentus monere de iis qua pro Clerico paupere promouendo dantur, & dicuntur *litera in forma pauperum*, quod nequeant licite peti pro illo, qui habet patrimonium sufficiens, vel pensionem; vel quid aliud perpetuum, quo possit per vitam commode sustentari: quia, cum tales literæ sint pro pauperibus Clericis, congruenter cap. Si pro Clerico, & cap. Si pauper, De præbendis, in 6. si quis eas impetret mentiundo se pauperem Clericum esse, vel tacendo alimenta sufficientia, qua habet; literæ ipsæ indicantur surreptitiæ, nec in conscientia valet collatio, vitarum facta: ut confirmatur à simili de elemosyna facta ei qui se pauperem esse mentitur. Quod idem iudicandum est pari ratione de eo, qui beneficium peteret ab Ordinario mentiundo se pauperem: non autem tacendo se patrimonium aut aliud habere sufficiens ad se tota vita commode sustentandum. Ratio est: quia Ordinarius, qui Clericos suos cognoscere præsumitur, censetur beneficium dare non in aliqua forma pauperum, sed absolute, siue petens pauper sit, siue diues. Id quod de Papa non potest similiter præsumi, maxime in literis, quas non nisi pro pauperibus Clericis dare solet.

Appendix De acquisitione beneficii per incapacem.

IN acquisitione beneficii per incapacem, spectanda est Confessario; tum peccati ratio, tum pœna, qua illud sequitur, tam ex parte conferentis beneficium indigno, quam ex parte indigni illud accipientis.

Peccatum igitur graue in illa committitur ex parte vtriusque illorum, pater per notata ex sacris canonibus Rebuffo in praxi beneficiorum, par. 1. De pœnis contra collatores indignis conferentes: & maxime ex eo, quod ipsa vergat in detrimentum diuini honoris in Ecclesia. Inde enim est, quod melius sit paucos habere in ea ministros, qui possint digne opus Dei exercere, quam multos inuitiles, & cap. Tales, distinct. 23. & cap. penult. De ætate, & qualitate. Deinde quod si transgressio sacrorum Canonum, qui sunt statuta illorum, de quibus Christus ait Lucæ 10. Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit.] Tertio, quod impudentem diuinæ maiestatis irreuerentiam habeat coniunctam: tum in eo, quod infidelem Deo efficiat illum, quem tanquam dispensatorem fidelem, & prudentem ipse constituit super familiam suam, Luc. 12. Tum in eo, quod indigno beneficium conferre idem sit, ac cœcum animal Deo offerre, ex D. Hieronymo, cuius verba hæc referuntur, distinct. 49. cap. finali, Cœcum animal offert, qui ordinat indoctum loco docti, magistrumque facit, qui vix discipulus esse poterat.

Quarto, quod ea gereret scandalum in Dei populo; dum pro vero pastore datur illi falsus, præsertim cum alienum oves non sequantur, sed fugiant ab eo, quia non noverunt vocem alienorum: ut veritas ait Ioan. 10. sicq; animabus subtrahit pastorali cura, occasio præbetur ruinæ: quod quam sit formidabile patet per illud Domini Matt. 18. Quid scandalizaverit vnum de pusillis istis, qui in me credunt: expedit ei vt suspendatur mola asinaria in collo eius, & demergatur in profundum maris. Adde quod etiam si populus talem aliquem sibi præfici vellet, non cessaret peccati ratio: quia vt habetur in cap. Miramur, distinct. 61. id non est consulere populo, sed nocere: nec præstare regimen, sed augere discrimen.

Postremo, quod per eum iniuria graui afficiatur: tum Ecclesia, cui nihil magis officit, quam quod indigni assumantur in ea ad regimen animarum, cap. Nihil est, De electione: tum is cui, tanquam digno beneficium debebatur: vt pote qui contra ius, fasq; eo defraudatus est: sicut & sacrilegè defraudatur Ecclesia vero pastore ei debito. Quandoquidè si sacrilegium est immane, omnium prædonum crudelitatem superans, defraudare Ecclesiam suis temporalibus, aut pauperibus eroganda subtrahere, vt ex D. Hieronymo refertur in cap. Gloria Episcopi, §. Amico, 12. quæst. 2. nonne & erit eandem Ecclesiam, & populum spiritali pabulo indigentem defraudare vero pastore. Alia ad eundem criminis grauitatem persuadendum accumulari possent: sed si quos ista non moueant, quid mouere possit in hoc genere non video.

Quod attinet ad poenam quæ tale peccatum sequitur, certum est quoad vitam futuram, esse æternam damnationis, & grauißimam: tum propter variam malitiam graue, quam continere patet ex dictis: tum propter ruinam, & perditionem animarum multarum ex illa prouenientem: quæ imputatur tam iis, qui illarum curam commiserunt indignis, quam iis qui indigni illa susceperunt: sicut & submersio nauis, ideo contingens quod huius gubernatio commissa esset imperito, imputatur tam committenti, quam commissario. Ad quod confirmandum induci potest illud Ezech. 3. Si dicente me ad impium morte morieris, non annuntiaueris ei, neq; locutus fueris, vt auertatur à via sua impia, & viuat; impius in iniquitate sua morietur: sanguinem autem eius de manu tua requiram.

274.

Quoad præsentem vitam vero. poena est obligationis refarciendi damnum inde secutum, & restituendi fructus perceptos, nisi obtineatur à Papa illorum remissio. Quam restitutionem si incapax promotus ad beneficium nõ faciat; Superior à quo promotus est, eam facere tenetur: quam participans in iniusta acceptione, iuxta communem doctrinam De obligatione restituendi nascente ex tali participatione. Item Superior qui incapaci beneficium contulit, priuatur potestate conferendi alia, prima vice, ex cap. Cum in cunctis, §. finali, & ex cap. Cum Vintonensis, De electione. Incapax vero qui beneficium accipit, non tantum tenetur poenite de iniusta acceptione, sed etiam tenetur acceptum resignare simpliciter in manu collatoris ordinarij. Resignare vero alteri non potest: quia resignatio supponit titulum, quem nisi cum eo dispensatum sit non habet in beneficio à se accepto.

Vnde etiam fit (quemadmodum attigit Rebuffus in tract. De pacificis possess. num. 172. vt nequeat id ipsum præscribere per illius pacificam triennem possessionem. Et ratio est, quia possessio quantumcumque longi temporis non habilitat incapacem, iuxta cap. Causam, & cap. Accedentes, De præscript. & antedicta in præcedenti numer. 179. Quod procedit quantumcumque laboret quis probabili ignorantia suæ incapacitatis: quia ignorantia non dat titulum: adeo vt incapax nullum habeat nisi falsum: & ideo insufficientem ad præscriptionem triennalem. Quinimo si cognoscat suam incapacitatem, etiam si ignoret propter eam ius arcere ipsum à beneficio: præterquam quod nullum acquirit titulum, grauius peccat: quia ignorantia eius, quod ad statum proprium alicuius pertinet, non excusat ipsum à peccato.

CAPVT XIX.

De pluralitate beneficiorum.

SUMMARIUM.

- 275 Casus in quibus licita est pluralitas beneficiorum.
 276 Damna que non sunt ex ea sequi, ob qua censetur esse de iis que vergunt magis in malum, quam in bonum.
 277 Tam naturali, quam positiuo, eoz, tam diuino, quam Canonico iure prohibetur pluralitas beneficiorum curatorum.
 278 Pluralitas dignitatum prohibetur iure tum naturali, tum canonico, non item diuino positiuo.
 279 Idem iudicium est de beneficiis exigentibus residentiam.
 280 Quid tenendum sit de pluralitate aliorum beneficiorum.
 281 De dispensatione in pluralitate beneficiorum.
 282 De casibus iustis, ob quos ea fieri potest: & quod per tolerantiam Papa et alii pluralitas non excusetur.
 283 Non est contra ius naturale habere simul duo beneficia simplicia residentiam non requirentia.
 284 Plura beneficia retineri nõ possunt ob solam eorum tenuitatem.
 285 Quis censendus sit habere beneficium sufficiens ad suam sustentationem.
 286 Circumstantie in ea re arbitrande considerandæ de necessitate.
 287 Quare minus possit consuetudine introduci, vt vnus habeat duo beneficia Ecclesiastica.
 288 Quatenus legitime dispensatus ad plura beneficia possit ea retinere post ab usum in eis commissum.
 289 De eo quæ plura beneficia tenet à Papa dispensatus siue iusta causa.
 290 Monita pro Confessorio super hac pluralitate.

VNA est de hac re difficultas, An liceat vni habere simul plura beneficia. Ad cuius explicationem renouanda est in memoriam distinctio beneficiorum, quam proposuimus in præcedenti libr. 19. cap. vi. sect. 2. sub finem: quod quædam habeant annexam curam animarum in vti oque foro: quædam in foro tantum externo: quædam in interno: quædam in neutro: quorum tamen nonnulla annexam habent dignitatem, seu authoritatem, & honorem præcedendi aliis: & nonnulla sint omnino simplicia, id est, nec iurisdictionem, nec dignitatem habentia annexam. Quæ autem sint siue huius generis, siue alterius ex præcedentibus, loco memorato notatum videri potest.

Prænotandum est præterea cum D. Thom. in Quodlibeto 9. art. 15. tria distingui genera actionum humanarum: vnum earum quæ suapte natura sunt ad eum malæ, vt nulla ratione bene fieri possint, quacumq; circumstantia addita, vt mentiri. Alterum earum, quæ suapte natura sunt indifferentes: ita vt bene vel male fieri possint ad ditis circumstantiis, vt ambulare, loqui. Tertium earum, quæ nec sunt omnino malæ, nec omnino indifferentes: magis autem vergunt ad malum, quam ad bonum naturam, vt occidere hominem: quod etsi magis ad malum quam ad bonum vergat: tamen positus aliquibus circumstantiis iuste sancteque fit: prout doceri solet ad §. Decalogi præceptum.

SECTIO I.

De modo, quo mala est pluralitas beneficiorum.

Quibus ita notatis proponenda sunt, quæ certa videntur. Deinde quæ dubia. Certum ergo videtur primo, plura beneficia simul habere, non esse ita malum, vt nulla omnino ratione id licitum esse possit: vt argumento est, quod sint aliquot casus in quibus siue naturali, siue Ecclesiastico iure communi, tale quid conceditur: quos referunt Sylu. Beneficium 4. nam. 3. & Tabiena, Beneficium 2. quæst. 26. alique post glossam 21. quæst. 1. in summa. Primus est, cum beneficia sunt adeo tenuia vt neutrum sufficiat ad honestam sustentationem beneficiarii. Intellige autem iuxta distinctiõnem Concil. Trid. sess. 24. cap. 17. De reform. si vtrumque sit simplex, nec residentiam requirat. Secundus est, quado Parochialis Ecclesia est annexa Ca-

nonica-

REGINA
DE
PRAE
HORI
E. V